

Sygn. akt III CSK 150/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku K. R.
przy uczestnictwie A. C., M. S., M. C. i R. S.
o ustanowienie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników A. C.
i M. C.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca 1867/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnicy postępowania wnieśli skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazali na występowanie na jej tle dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze sprowadza się do tego, czy przy ustalaniu przebiegu drogi koniecznej należy brać pod uwagę wpływ tego na możliwość

zmiany w przyszłości sposobu zabudowy nieruchomości obciążonej. Odpowiedź na to pytanie nie budzi wątpliwości, że przez „obciążenie gruntów, przez które droga konieczna ma prowadzić”, o którym mowa w art. 145 § 2 k.c., należy rozumieć również ograniczenia co do przyszłych zmian na nieruchomości. Potwierdził to już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 maja 2008 r., V CSK 570/07, (Monitor Prawniczy 2008, nr 11, s. 563), w którym podkreślił konieczność uwzględniania przyszłych inwestycji na działkach władnących i obciążonych (tam - przekształcenia ich z działek rolnych na budowlane). Nie ma zatem potrzeby wypowiedzania się przez Sąd Najwyższy w tej kwestii na tle tej sprawy, a zastrzeżenia skarżącego, jakoby Sąd ocenił badany stan faktyczny z tego względu niewłaściwie, stanowi materię zarzutów kasacyjnych, a nie wniosku o uzasadnienie przyjęcia skargi do rozpoznania. Drugie zagadnienie dotyczy tego, czy wykluczone jest wytyczenie drogi koniecznej w taki sposób, że będzie konieczne wykonanie prac na nieruchomości władnącej, w szczególności rozbiórka budynku. Kwestia ta nie budzi wątpliwości, bowiem w uchwale z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 74/14 (OSNC 2015, nr 7-8, poz. 85) Sąd Najwyższy uznał, że dopuszczalne jest przeprowadzenie drogi koniecznej w taki sposób, iż spowoduje to konieczność rozbiórki obiektu budowlanego na nieruchomości służebnej. Tym bardziej zatem, w uzasadnionych przypadkach, będzie to dopuszczalne na nieruchomości władnącej. Zawsze kluczowe jest uwzględnienie dyrektywy przewidzianej w art. 145 § 3 k.c., a więc interesu społeczno-gospodarczego przy wyborze jednego z kilku potencjalnie możliwych wariantów tej drogi. Kwestia ta nie wymaga zatem wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

